

Prve godine djelovanja

Godine 1928., 1929., 1930...
Sveti Josemaría trebao je ispuniti Božju volju, ali nije imao ni osposobljene pomoćnike, ni novac, ni zaštitnika.

3.10.1928.

Godine 1928., 1929., 1930... Sveti Josemaría trebao je ispuniti Božju volju, ali nije imao ni osposobljene pomoćnike, ni novac, ni zaštitnika.

Ovo je bila golema zadaća, a mladi svećenik nije imao financijskih sredstava, ni pomagača ili zaštitnika. Nije imao ni potporu tradicije, ni Crkvenu dozvolu; iako je osnovno viđenje samo po sebi bilo jednostavno; institucija u osnivanju neće biti lako shvaćena. Zsigurno mu nije nedostajalo optimizma ni uvjerenja da je Djelo nešto od Boga, ali poteškoće su zaista bile mnogobrojne.

Kao potvrdu da je ovaj projekt Njegov vlastiti, Bog mu je neprestano dopuštao osjetiti njegovu nazočnost kako bi postavio čvrste temelje kako za duhovnu strukturu tako i za ljude unutar nje.

U tramvaju

Sredinom listopada 1931., za vrijeme vožnje tramvajem primio je dar uzvišenog oblika molitve. "Osjetio sam Božje djelovanje, kako donosi snagu u moje srce i na moje usne,

snagom nečega jednostavno
neizostavnog - nježni zaziv: *Abba!*
Pater! ('Abba! Oče!'). Vjerojatno sam
tu molitvu glasno izrekao. I hodao
sam ulicama Madrida možda cijeli
sat, možda dva, ne mogu točno reći;
vrijeme je prolazilo iako toga nisam
bio svjestan. Mora da su ljudi mislili
da sam lud. Sa svjetlošću koja nije
bila moja razmatrao sam ovu
veličanstvenu istinu. Kao da mi
zapaljeni ugljen gori u duši i nikada
se neće ugasiti."

Njegov duhovni život već je bio
obilježen djetinjim povjerenjem, ali
sada je u svoj nadnaravnoj dubini
vidio tajnu svoga posinstva u Isusu
Kristu.

"Shvatio sam da božansko sinovstvo
mora biti osnovno obilježje naše
duhovnosti: Abba, Pater! I da će se,
živeći svoje božansko sinovstvo,
moja djeca ispuniti radošću i mirom,
zaštićeni neprobojnim zidom. Bit će

apostoli radosti, pronosit će svoj mir čak i suočeni s vlastitom patnjom ili patnjom drugih. Zato što smo uvjereni da je Bog naš Otac.”

Nastavio je služiti bolesnima i siromašnima, tražeći u njihovim molitvama i patnjama prikazanima Bogu hrabrost da ispuni božanska nastojanja. Otac José María Somoano, jedan od svećenika koji ga je pratio pri služenju umirućim bolesnicima, predao se Opusu Dei. To je isto učinila i Maria Ignacia Garcia Escobar, mlada žena, bolesna od tuberkuloze i koja je umrla ubrzo nakon što je ponudila svoj život Djelu.

Troje, tristo, tristo tisuća...

Već do 1933. okupio je oko sebe grupu studenata. Susretao se s njima gdje god je mogao, hrabreći ih da razviju strastvenu ljubav prema Isusu. Išao bi s njima u šetnje i često bi se zaustavljali u kafiću koji se zvao

El Sotanillo (‘mali podrum’), gdje bi uz šalicu vruće čokolade otkrivao svoje snove o apostolatu u svijetu. Savjetovao im je da čitaju i razmatraju iz knjige o životu i mucima našega Gospodina, a u jednu od njih je napisao posvetu:

“ + Madrid, 29. svibanj, 1933 ...Traži Krista...Nađi Krista...Ljubi Krista.”

Pozvao je studente da mu se pridruže u posjetama potrebitima i bolesnima, da pomognu malim činom služenja. Organizirao je sate katekizma u siromašnim četvrtima na rubovima grada kao način pomaganja siromasima.

Konačno je došao i trenutak da se započnu i predavanja formacije kako bi se duh Djela prenio sistematičnije. Mnogi su pozvani na prvi sastanak u konačište koje su vodile redovnice. Samo su trojica došla. Bez obzira na to, pozvao ih je nakon predavanja u kapelicu za blagoslov s Presvetim.

“Kada sam blagoslovio tu trojicu... vidio sam tristo, tristo tisuća, trideset milijuna, tri bilijuna... bijeli, crni, žuti, svih boja, svih kombinacija koje ljudska ljubav može proizvesti. Osjetio sam se malenim jer je naš Gospodin bio velikodušniji od onoga što sam mogao zamisliti u svojim najluđim snovima.”

Bog i odvažnost

Godine 1930. Isidoro Zorzano, mladi inženjer, bivši školski kolega oca Josemarije iz Logroña, zatražio je pristup u Opus Dei. Ostali su slijedili. Osnivač je osjetio neophodnu potrebu za mjestom formacije kako bi se osiguralo jedinstvo i uočljivost. Apostolsko sredstvo koje je imao na umu bila je laička civilna jedinica prožeta kršćanskim duhom. Tako je 1933. osnovana DYA Akademija. Ondje su se davali dodatni sati iz prava i arhitekture, u stanu na čijim je vratima visila ploča s ova tri slova,

DYA, španjolski inicijali za Derecho y Arquitectura (Pravo i Arhitektura). Ali za oca Josemariju i studente akronim je imao i dublje značenje: Dios y audacia (“Bog i odvažnost”). A odvažnosti nije nedostajalo budući da je škola visila o tankoj niti svog proračuna.

U stvarnosti se radilo o više nego edukativnoj inicijativi. Bilo je to mjesto za kršćansku formaciju studenata koji su tu mogli dobiti duhovne smjernice, formaciju koja je u cijelosti upućivala na osobno nasljedovanje Krista. Na zidu primaće sobe visio je crni drveni križ (bez našega Gospodina). Kada bi se netko pitao što on znači, Očevo objašnjenje bi bilo “Čeka razapetu osobu koja mu nedostaje . . . a to trebaš biti ti.”

Prvi studentski dom

Sljedeće akademske godine otac Josemaría želio je poći jedan korak

dalje: odseliti se u veći prostor koji bi omogućio udomljavanje nekih studenata. Financijsko stanje bilo je osrednje. Želio je da se svi za to mole i predao je stvar Bogu. I početkom semestra već su radili u novom sjedištu DYA Akademije u Ulici Ferraz. Bez čuda, s mnogo patnje, s mnogo molitve i mnogo vjere. Deo omnis gloria! molio je, “sva slava Bogu.”

U prosincu 1934. imenovan je rektorom Kraljevske zaklade svete Elizabete koja je uključivala samostan augustinskih redovnica, čiji je kapelan već i bio, a kojeg je osnovao Sveti Alonso de Orozco.

Tih je godina počeo sastavljati dokumente o osnivanju: upute i duga pisma budućim naraštajima u kojima se objašnjava duh i način apostolskog rada Opusa Dei. Jedan primjer: “Djelo Božje dolazi ispuniti Božju volju. Budi uvjeren da su Nebesa

odlučila vidjeti ovo djelo ispunjeno. . . Kada naš Gospodin Bog planira neko djelo za dobrobit ljudi, prvo razmišlja o onima koje će koristiti kao svoja sredstva. . . i daje im potrebne milosti. Ovo nadnaravno uvjerenje u božansku prirodu pothvata konačno će vam dati tako snažno oduševljenje i ljubav prema Djelu da ćete se osjećati počašćenima što možete žrtvovati sebe i dovesti ga do ispunjenja.”

Prva knjiga Svetog Josemarije

Godine 1934. također je objavljena i knjiga misli za meditacije Duhovna razmatranja, koja će kasnije, uz neke dodatke i dorade, postati Put. Te su točke ciljale na obnovu kršćanskog života mladih, studenata i radnika, vodeći ih u potpuni kontemplativni život.

U srpnju 1935., Álvaro del Portillo, veoma nadaren student, zatražio je pristup u Opus Dei. Postat će Escrivin

najbliži suradnik i nakon osnivačeve smrti bit će izabran za njegova nasljednika.

U međuvremenu, Španjolsku su pogodile najrazličitije krize. Izgredi ekstremističkih grupa usmjereni na zlostavljanje svećenika i vjernika postali su sve očitiji i nasilniji, paljenjem crkvi i samostana te ubojstvima svećenika i vjernika.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/prve-
godine-djelovanja/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/prve-godine-djelovanja/) (10.08.2025.)